

Гео Милев
Парсифал

Пак тия ранните умори,
пак тая странната печал:
о Парсифал! о Парсифал!
загуен в призрачни простори –
тъй морнобял и цял в печал!

Сърцето на светия Лебед
обагри твоята стрела –
и над сломените крила
отмина горд и тих – без трепет –
грехът на твоята стрела.

Викът на пурпурната плът
те грабва в стръвните си мрежи
и с черни пламъц бележи
посоката на твоя път,
заплетен в сладосните мрежи:

Там болний зов на вековете
чъртаеш ти в бездомен кръст
– над тебе бди тревожен пръст –
и не вести свети привети
връх твоята гръд извезаният Кръст.

Ти слагаш траурен венец
върху челото си – и с болка
съзнаваш своята горка слава:
„Аз се казвам Съвършен Глупец,
а майка ми – Сърдечна Болка.“

А там дълбоко в лесовете
– далеч – звъни Светият Грал
(о Парсифал! о Парсифал!)
и гасне – зов на вековете –
бездомен спомен и печал.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11279>]